

ло отъ Габровско (с. Гачевци), чийто баща билъ разбогатѣлъ въ Букурещъ, се оказва благодаренъ за уроцитѣ на патриота и отпосле завещава цѣлия си голѣмъ имотъ за народополезни цели.

На 14 августъ 1846 г. Селимински съобщава на приятеля си Г. Золотовичъ за усилията си да раздвижи букурещкитѣ българи въ подкрепа на народното дѣло. Следъ като известява за просбитѣ, подадени до руския императоръ и синода въ Петербургъ, за да бждатъ приети 12 български младежи въ Киевскитѣ училища, той пише: „Научихъ се отъ частно писмо, че заточениятъ миналата година мой приятелъ Иларионъ Стояновичъ се намира въ Хилендарския манастиръ, понеже Светиятъ синодъ и патриаршията го подозиратъ . . .“ Подозиранъ билъ, именно, Иларионъ Ст. Михаиловски, задето се училъ при Каири и сподѣлялъ идеитѣ му (— което е невѣрно!) и задето ималъ сношения съ полскитѣ емигранти въ Цариградъ (— което е вѣрно!). И тъкмо за това (— както и за агитацията му въ полза на българскитѣ архиереи!) той билъ преследванъ отъ патриаршията.

На 15 ноемврий 1846 г. Селимински пише на Георги Атанасовъ, приятеля си отъ Атина, сега въ Парижъ, за да сподѣли новината, че на старобългарски езикъ е било написана старата свещена книга (Реймското евангелие!), на която полагали клетва френскитѣ крале до революцията, и за да го помоли да събере по-точни сведения по това въ Франция. „Ако това е вѣрно (т. е. за азбуката и за клетвополагането), не е малка радостъ за насъ униженитѣ . . .“ мисли Селимински. На сжщия Атанасовъ той съобщава за отлитографирания ликъ на царъ Иванъ Шишмана и за националния гербъ (за който по-рано му е писалъ Априловъ). Три дни по-късно Селимински ще се похвали за тѣзи новооткрити народни символи и въ писмо до Г. Золотовича въ Цариградъ. Тукъ се обажда още, че народностното чувство било „развито достатъчно“ между българитѣ и че навредъ се основавали училища. Покрай това, по вести, почерпани отъ пресата, се съобщава за ценнитѣ народоучни находки на професоръ Викторъ Григоровичъ при обиколката му изъ българскитѣ земи презъ 1844 и 1845 г. Както е знайно, казанскиятъ славистъ посещава като пръвъ отъ рускитѣ учени значителна часть отъ Мизия, Тракия и Македония, за да се завърне съ множество мате-